

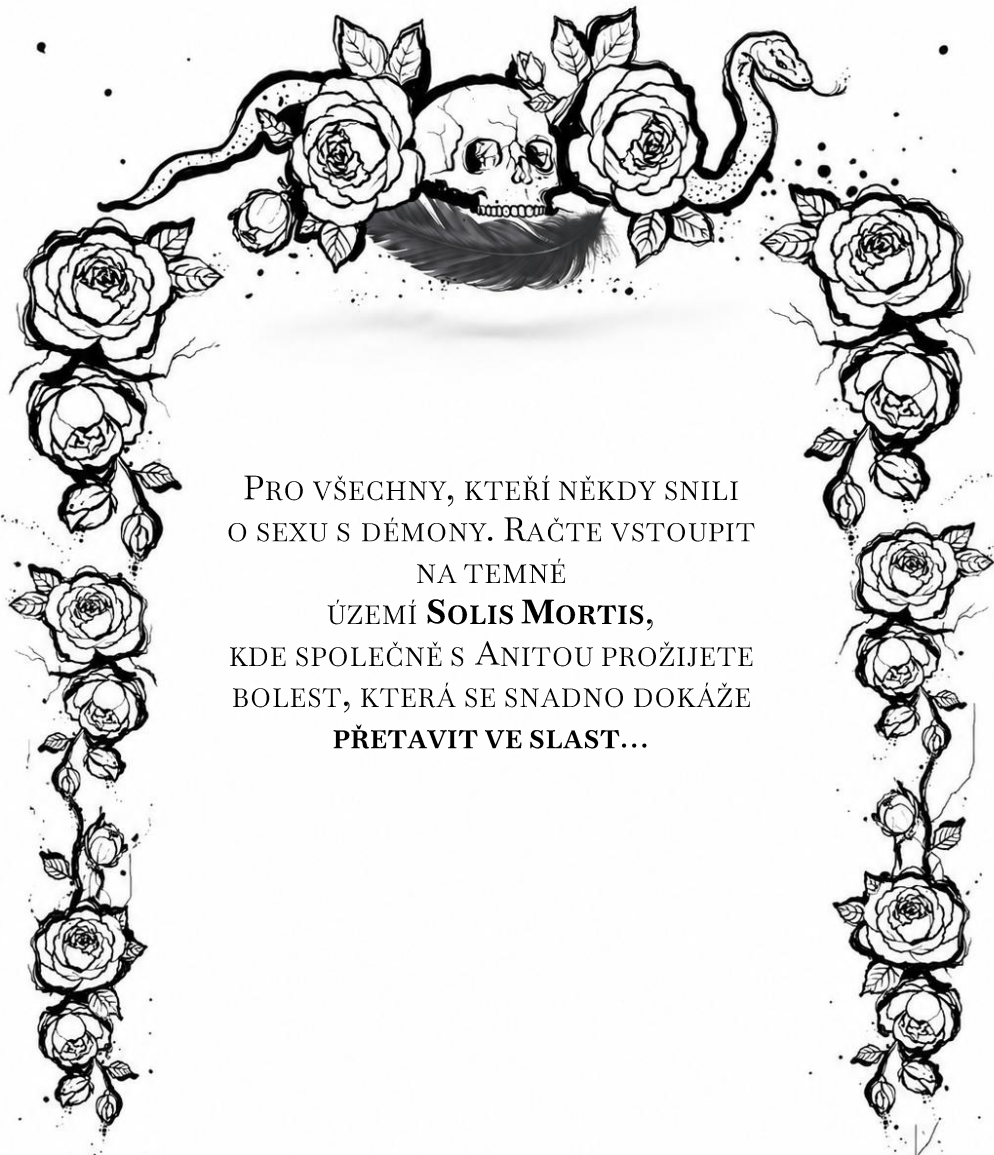

POD KŘÍDLY ZAKÁZANÉ TOUHY

Tereza Polivchuk Poslušná

POD KŘÍDLY ZAKÁZANÉ TOUHY

Tereza Polivchuk Poslušná

PRO VŠECHNY, KTERÍ NĚKDY SNILI
O SEXU S DÉMONY. RAČTE VSTOUPIT
NA TEMNÉ
ÚZEMÍ **SOLIS MORTIS**,
KDE SPOLEČNĚ S ANITOU PROŽIJETE
BOLEST, KTERÁ SE SNADNO DOKÁŽE
PŘETAVIT VE SLAST...

VAROVÁNÍ: doporučeno od 18+

Tento příběh není pro slabé povahy. Obsahuje scény, které mohou způsobit nadměrné vzrušení, chuť začít líbat náhodné kolemjdoucí anebo rovnou hledat nejbližší termín swingers party.

Je Ti méně než 18 let? Tak tuto knihu zavři a vrať se později. Vy ostatní, zvažte, zda je pro vás kniha vhodná, protože obsahuje:

- ❖ únos / zjetí / nucené věznění,
- ❖ manipulace a mocenská nerovnováha,
- ❖ BDSM prvky,
- ❖ sexuální násilí,
- ❖ fyzické násilí,
- ❖ incest,
- ❖ mučení,
- ❖ vraždu,
- ❖ upálení,
- ❖ kanibalismus,
- ❖ otroctví,
- ❖ psychickou poruchu.

PŘEDMLUVA

Tato kniha je dílem fikce určeným dospělým čtenářům. Obsahuje explicitní sexualitu, násilí, mocenskou nerovnováhu, manipulaci a další temná témata, která mohou být pro některé čtenáře znepokojivá. Odehrává se ve fantasy světě démonů, pokřivených vztahů a pravidel, která by v reálném životě nebyla přijatelná.

Ráda bych však zdůraznila jednu důležitou věc: fantazie není totéž co realita.

Lidé mohou mít nejrůznější sexuální představy, touhy a fantazie – jemné, romantické, dominantní, temné i kontroverzní. Samotná existence těchto fantazií z nikoho nedělá špatného člověka. Fantazie je bezpečný prostor lidské psychiky, ve kterém lze zkoumat emoce, moc, strach, touhu i tabu bez toho, aby se stávaly návodem k reálnému jednání.

Stejně tak dark romance není oslavou násilí ani romantizací skutečného zneužívání.

Ve skutečném světě je sexuální násilí traumatizující čin s dlouhodobými následky pro oběti. Souhlas, bezpečí a vzájemný respekt jsou základem zdravých vztahů i sexuality. Nic z toho tato kniha nezpochybňuje, ani nezlehčuje.

Příběhy však odjakživa pracovaly i s temnotou. S nebezpečím. S monstry pod postelí i monstrem v nás samotných. Fantasy a dark romance umožňují prožít emoce, které by byly ve skutečnosti děsivé. A to bez toho, aniž bychom je chtěli přenášet do reality.

Pokud jsou pro vás témata násilí, manipulace nebo non-consensual scén citlivá, zvažte prosím, zda je tato kniha pro vás vhodná. Pokud jste si podobným traumatem prošli a některá témata jsou pro vás citlivá, pečujte prosím především o své bezpečí a duševní pohodu. Není slabostí knihu odložit, vyhledat podporu nebo si dopřát odstup od témat, která mohou být bolestivá.

A pokud se přesto rozhodnete vstoupit do Solis Mortis, vstupujete do světa démonů, krve, stínů a temných tužeb. Na vlastní nebezpečí.

PLAYLIST

2WEI – Toxic

Adam Jensen – Street Fight

Ari Abdul – BABYDOLL

Astræa – Running With The Devil

Bea Miller, Arcane, League of Legends – Playground
(from the series Arcane...)

Boris Harizanov – War Drums (Epic Cinematic Music)

Boris Harizanov, Stephen Cooper – Castle of Glass (EPIC
VERSION)

Boris Harizanov, Stephen Cooper – Centuries (EPIC
VERSION)

CARYS – Princesses Don't Cry

Halsey – Castle

Halsey – Gasoline

ILUKA – Cry Evil!

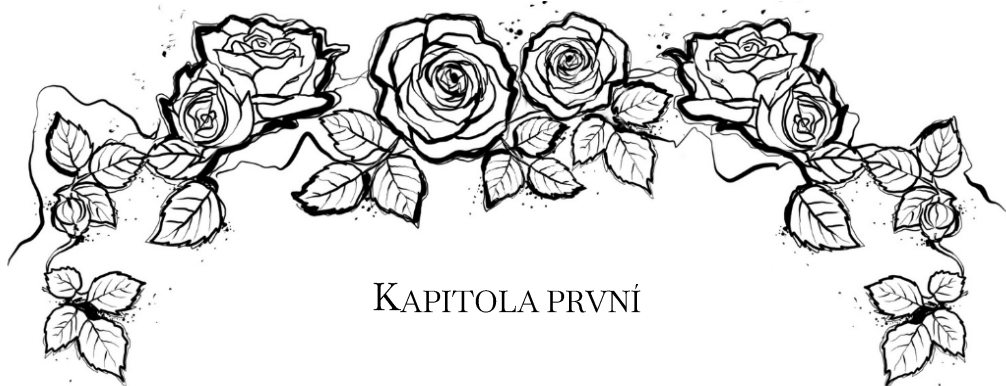
Isabel LaRosa – i'm yours

Lilith Max – Bears & Wolves

Lilith Max – Peasant's Throne

Kehlani – Gangsta

MagSonics – BORN FOR THIS
MISSIO – Twisted
Mother Mother – Hayloft II
Neoni – OUTLAW
Sam Tinnesz, Yacht Money – Play with Fire (feat. Yacht
Money)
Simon, Trella – Down
Soap&Skin – Me and the Devil
Stileto, Kendyle Paige – Cravin'
The Plot In You – FEEL NOTHING
Thirty Seconds To Mars, Halsey – Love Is Madness
UNSECRET, Krigarè – Vendetta
VOILÀ, LUNA AURA – Off The Edge (with LUNA AURA)

KAPITOLA PRVNÍ

GABRIEL a FENRIZAEEL

Hmmm..., probudí mě vlastní zasténání. Zježí se mi všechny chloupky na těle a jen co otevřu oči, spatřím původ toho znepokojivého vzrušení. Černé pírkó, přejíždějící po mém nahém stehně.

Nepamatuju si, že bych šla spát nahá. Dokonce si ani nevzpomínám, že bych šla vůbec spát. Veškeré myšlenky mi okamžitě vymaže pohled na majitele onoho pírká. Obrovská, ebenově černá křídla, vycházející ze zad urostlého muže, mi zcela vyrazí dech. Jeho rozložitá postava je jako tesaná těmi nejšikovnějšími sochaři, při každém sebemenším pohybu jsou vidět napnutá vlákna jednotlivých svalů. Zarazí mě tělo poseté prapodivnými prasklinami, které se táhnou po kůži podobné zčernalým žilám. Jen místo krve v nich proudí něco, co ve mně probouzí pocit, že bych se měla bát.

Vzápětí se nade mnou tyčí a jeho roztažená křídla zcela zastiňují slunce, zatímco tvář zůstává skryta v podivném stínu. Jednotlivá černá pera se jemně chvějí v poryvech větru. Netuším, jak jsem se dostala doprostřed téhle louky vlnící se v rytmu vánku. Všechn zmatek najednou vystřídá spalující

horko. Zatrne mi v podbřišku, když sklouznu pohledem k jeho pasu a spatřím jeho veliký, naběhlý úd. Projede mnou zvrácené vzrušení, zcela potlačí pud sebezáchovy, který mi radí utíkat.

„Čekali jsme na tebe... princezno,“ ozve se podmanivý a lehce chraplavý hlas anděla, či démona, zatímco skládá křídla k tělu. Nic jiného než nadpozemské stvoření nemůže být. Trvá mi, než si zvyknu na sluneční paprsky.

Zírám na jeho ostře řezané rysy, černé vlnité vlasy rámuující hříšně krásný obličej se souměrným nosem a plnými rty. Lehce špičaté uši mu vykukují z havraních kadeří, co se na slunci lesknou jako úlomky obsidiánu. Nejvýraznější jsou ale jeho oči, černější než ta nejhlubší noc a působící téměř hypnoticky vlivem naprosté absence bělma. Praskliny pokrývající jeho tělo, ho nijak nehyzdí, přestože vypadají, jako by do něj kdysi udeřil blesk. Končí na krku, kde se pomalu ztrácí pod bradou.

Nadechnu se, abych mu vysvětlila, že došlo k omylu, když mi dojde, že mluvil v množném čísle. Pootočím hlavu a vyjeknu. Spatřím tvora, který vypadá jako kříženec člověka a vlka.

Měří přes dva metry a jeho tělo pokrývá lesklá černostříbrná srst. Vybaví se mi královští lovečtí psi, kteří měli podobně upravenou srst díky kvalitní stravě. *Anito, utíkej!* křičí ve mně všechno.

Kde jsou strážé? A můj otec? Kdokoliv! Marně se rozhlížím po okolí, kromě stromů nikde nic není.

Netvor má vlčí nohy, srsti porostlá silná stehna a huňatý ocas s bílou špičkou na konci. Čím výš jedu pohledem nad pupík, tím méně vidím chlupů, hrudník má skoro lidský. Stejně tak i ruce, avšak místo nehtů má dlouhé drápy, které vypadají, jako by dokázaly podříznout krk jedním tahem. Vlčí hlavě dominují vypoulené oči, čiší z nich divokost.

Jestli jsem doteď nebyla vyděšená, tak nyní ztuhnu hrůzou, když spatřím jeho nabíhající úd. Teda spíš údy. Jeden je větší, jemně zahnutý a hladký, se žaludem. Pod ním je druhý, menší, na pohled měkký, přesto směřující do špičky. A bohužel... ten menší se nepodobá lidskému, ale spíš psímu, navíc vylézá z bohatého ochlupení a pomalu se zvětšuje. Rudne jako mžitky, co mám za očima, když mrknu.

Sakra už se seber, na co ještě čekáš! řve zoufale moje mysl. Neobratně a stále v šoku se postavím na nohy a dám se na útěk. Na konci palouku je les. Zadoufám, že se v něm těm... tvořím schovám. Překvapí mě, že mě nikdo nepronásleduje. Nenechám se tím však ukonejšit. Napnu svaly a běžím, seč mi síly stačí, ačkoliv mě bolí každý pohyb prsou, s jejichž velikostí byla ke mně příroda až příliš štědrá. Syknu, když se mi zabodne větvička do nohy a klopýtnu. Neohlížím se, v uších mi hučí, neslyším nic než jen vlastní zrychlený dech a bušení srdce.

Po chvilce běhu uslyším šustot peří a ani se nemusím ohlížet, abych pochopila, že si se mnou ten okřídlený hrál jako kočka s myší. Zatímco já jsem namáhavě běžela, jemu stačilo párkrát máchnout perutěmi.

Dovolím si na setinu vteřiny otočit hlavu, ještě stihnu zahlédnout černou šmouhu, než mě srazí jako blesk z čistého nebe. Přišpendlí mě k zemi. Marně se mu snažím vykroutit. Začne se hrdelně smát, když k nám doběhne vlčí netvor a postaví se přede mě.

„Nezačali jsme zrovna nejlépe, že, princezno?“ vysmívá se ten, který mě lapil jako první.

„Okamžitě mě pusťte,“ odseknu. Vůbec to nezní tak drsně, jak jsem si představovala.

„Čekali jsme na tebe dlouho, především Asmodeus. Ale než se k němu připojíš, trochu se seznámíme.“

Vlčí démon si mezitím úlisně olízne vlhký čumák a odkryje tak obludně dlouhý jazyk společně s nepřírozeně bílými tesáky.

„Začneme tedy znovu,“ pokračuje démon s křídly. „Já jsem Gabriel a tohle je Fenrizael. Byla jsi nám přislíbena již před dlouhým časem!“

Nejspíš zahlédne nechápavost v mých očích, a tak pokračuje: „Tvůj tatíček král neměl moc na výběr, když se topil při lovu v bažině. Inu, na tom teď nesejde. Jak vidíš, já a Fenrizael se nemůžeme dočkat, až okusíme tvé skvostné tělo.“ S těmi slovy mě vytáhne do kleku.

Přejeđu očima přes jeho veliký úd na ještě větší dvojitou nálož vlčího démona a udělá se mi mdlo. Spala jsem už s pár muži, ale ani jeden neměl mezi nohama nic, co by ve mně vzbuzovalo takové obavy. Zaliže mě vlna hanby za to, že se mým podbřiškem spolu se strachem prožene i zvrácená touha.

Ráda bych něco pronesla a pokusila se dojednat třeba výkupné, jenže Gabriel mě surově chytne za vlasy a tlačí mi svým mužstvím na rty. Tím tlakem mi rozevře sanici, stačí vteřina a mám ústa plná jeho údu. Ucítím ostrou bolest, jako by mi praskaly koutky. Slzy mi začnou stékat po tvářích. *Je to jen sen. Jen... sen! Vzbud' se Anito*, panikařím v duchu.

Periferně zahlédnu, jak Fenrizael stojí vedle mě a svalnatou rukou se začne uspokojovat na větším z údů. Pak se přesune, aby mi chytil ruce za zády. Gabriel se mi pokouší nacpat celý svůj penis do úst, což vyvolá dávivý reflex a do očí mi vyhrknou další slzy. Po chvilce přirážení ho zase vyndá. Ani se nestihnu nadechnout po tom náhlém pocitu volnosti v ústech a už visím ve vzduchu.

Vyjeknu bolestí, protože mě Fenrizael chytne za pas. Obrátí mě obličejem k jeho chlupatému břichu a zapře si moje nohy o svalnatá ramena. Gabriel mě chytne za vlasy a bolestivým zakloněním mě donutí znovu otevřít ústa, do kterých se mi nyní svým naběhlým penisem dobývá vlčí démon. Nevejde se mi do nich víc než polovina vrchního údu, ale i tak se mi při pravidelných pohybech otírá tím menším o nos, občas mě bolestivě dloubne do tváře.

Moje tělo je v jednom ohni, směsice pocitů a emocí mnou projíždí ve vlnách a šíří se jako požár ve vyschlém lese. Srdce mi bolestivě buší do žeber a panika mi svírá vnitřnosti ledovou pěstí.

Zcela nečekaně mi něco vlhkého přejede přes klín s brutální intenzitou. Vykřiknu a v mém hlase se mísí děs se slastí.

Myslí mi probleskne vzpomínka na dlouhý a špičatý jazyk Fenrizaela. Způsob, jak mě nyní líže, je na hranici absolutní snesitelnosti. Krev, která se mi během té chvíle nahrnula do hlavy, a směsice odporu i zvráceného vzrušení způsobí, že mi před očima vybuchne roj hvězdiček.

K mému zhnusení vyvrcholíme oba najednou. Zatímco netvor polyká moje šťávy, Gabriel mi zezadu přidrží hlavu a do pusy mi vystříkne obrovský gejzír slaného semene. Zároveň mě do nosu udeří jeho živočišné pižmo. Udělá se mi špatně. Chci vyplivnout, ale okřídlený démon mě donutí polknout, teprve potom mě postaví zpět na nohy. Teď už vím, že anděl to určitě není.

„Prosím, pusťte mě, můj otec...“, víc nestihnu říct.

Gabriel mi stiskne krk. Zavrchčí: „Za každé slovo, co odteď proneseš, tě potrestám. A to nechceš, princezno!“

Opět pláču, přijdu si ponížená a pošpiněná. Gabriel mě mohutnou rukou stlačí na kolena a znovu mi strčí svoje mužství do úst. Mám pocit, že se mi čelist každou chvíli rozskočí.

Vzhlednu nahoru. Přes závoj slz matně vidím, jak se mu po těle plazí černé znaky — jedinečné a děsivé. Takové, co už nikdy nevymažu z mysli. *Jestli přežiješ noc...*

Zatímco mě drží za vlasy a hrubě přiráží, ucítím tlak na konečník. Vyděsí mě to a pokusím se protestovat, ale

Fenrizael, klečící za mnou, mi opět bolestivě svírá ruce, takže jsem uvězněna mezi dvěma brutálními monstry. Ucítím, jak mi něco vlhkého kápne na pozadí. Vlčí netvor se mi tlačí do řitního otvoru. Chci křičet, jenže nemůžu. Pomalu začne zajíždět do konečníku a já ucítím bolest, jako by mě něco trhalo na cáry. Dává si načas a netuším, zda je to kvůli jeho potěšení, nebo si mě chce připravit. Zároveň mi jeho menší úd začne bez problémů vklouzávat do vlhkého klína. Jsem v pasti a nezmůžu absolutně nic. Stále se snažím přesvědčit, že jde jen o sen. Za chvíli se probudím, usměju se nad šílenstvím, které se mi zdálo. v knihách se píše o uvěznění ve snech. Možná se mi právě to stalo. Stačí jen počkat, než se probudím sama, nebo mě přijde vzbudit někdo ze sloužících.

Fenrizael přiráží do obou otvorů zároveň. Po chvilce mě vlastní tělo zradí a i přes počáteční bolest jde démonovi naproti.

Gabrielův úd mi v ústech během chvíle pulsuje, a proto jsem na další dávku semene připravena. Chci se odtáhnout dřív, než se udělá. Jako by mi četl myšlenky, drsně přirazí skoro až po kořen a slastně vydechne. Okamžitě se mi chce zvracet. Sotva vytáhne penis, zakryje mi ústa celou dlaní. Nedá mi na výběr, musím polknout. Opět. Zvednu pohled k jeho zvráceným temným očím. i přes černě vidím uspokojení a potěšení z celé situace. Na rtech mu pohrává drobný úšklebek.

Po celou dobu vlčí stvůra přiráží zezadu, a ačkoliv se za to nenávidím, cítím, že přichází nová vlna orgasmu. Ve chvíli, kdy do mě vpustí horký proud vlčího semene, prožívám další

slastné vyvrcholení, ještě intenzivnější než to první. Svůjím se, křičím slastí, bolestí a absolutním vyčerpáním. Fenrizael ze mě vyklouzne, a já padám k zemi.

Těsně před dopadem na trávu mě zachytí pevné ruce Gabriela. Otočí mě zády k sobě a narazí mě na svůj úd jako na nějaký kůl. Jsem dole už tak citlivá, že zavřeštím. Copak ty pekelné stvůry nemají nikdy dost? *Orfaxielo, zachraň mě, prosím!* modlím se v duchu.

Pohybuje mnou nahoru a dolů, jako bych nevážila víc než pár kilo. Zaslechnu jemné zašustění a je mi jasné, že roztáhl svá křídla. Jeho záměr mi dojde ve chvíli, kdy se ocitneme pár centimetrů nad zemí. Radši zavřu oči, abych nic neviděla. Cítím pomalé stoupání, které mi společně s jeho rychlým přirážením způsobuje takřka euforický, až zničující pocit.

Mává křídly, poznám to podle poryvů vzduchu kolem nás. Neodvážuju se otevřít oči, protože mám závratě. Kdyby nešlo o tak brutální akt, jeho jemné polibky na mém krku by mohly působit skoro romanticky.

Chci ho nenávidět, jenže ten okamžik je tak intenzivní, že i kdybych měla v hlavě prostor pro nenávist, můj rozpálený a rozbolavělý klín by ji přehlušil.

Netuším, jak jsme vysoko, ale najednou přestane máchat křídly a řítíme se k zemi. Už ani nemám strach, jen se cítím k smrti unavená a jsem přesvědčená, že každou chvíli zemřu.

Zatímco klesáme dolů, Gabriel zhrublým hlasem vydechne rozkoší. Dopadne na nohy s jemně roztaženými křídly a náraz na jeho stále ztopořený penis mi způsobí extatický výbuch

v těle, jako by to měl být poslední dar na celém světě a po něm už měla přijít jen prázdnota.

Ostatně tu pocítím, když ze mě Gabriel úd vytáhne. Postaví mě na zem a já se okamžitě zhroutím k jeho nohám. Oba se ďábelsky usmívají. Teprve teď si uvědomím zřůdnost celého počínu, ale nemám sílu cokoliv říct.

„Byl to skvělý začátek, princezno,“ mhouří své temné oči Gabriel a mně dojde, že Fenrizael za celou dobu nepromluvil ani slovo.

Hystericky se v duchu zasměju. *Od kdy taky vlci mluví, že?* Moment, říkal začátek?

„Teď už to bude jen lepší, uvidíš,“ úlisně se usměje a já otevřu pusku, abych se zeptala, co tím myslí. „Asmodeus může přijít, jen když ho zavoláš. Neotálej s jeho zavoláním příliš dlouho, princezno!“

Sevřu rty a odmítavě zakroutím hlavou. Projíždí mnou stud zároveň s nevěřícností, tohle se přece nemohlo stát!

Začne se šíleně smát. „Uděláš to ještě ráda. Moc ráda.“

KAPITOLA DRUHÁ

OTCŮV SLIB

Z dálky ke mně dolehne hlas komorné.

„Vzbudte se, princezno, asi se vám něco zdálo!“ Pomalu se probouzím a s úlevou vydechnu. Byl to jen sen! Sednu se na posteli a náhle mi celým spodkem těla projede bolest. Nevěřicně se podívám do zrcadla na protější zdi a spatřím svou bledou tvář a krvácející koutky. Vedle polštáře leží lesklé černé pírko. No to snad ne! *Vzbud' se, vzbud' se, vzbud' se!* prosím v duchu. Nemám daleko k tomu se zhroutit.

„Princezno, otec s vámi chce posnídat. Chystá se brzy odjet a rád by s vámi mluvil.“

Otec! Jsem stále v šoku, hlavou se mi honí roj myšlenek a každá z nich se do mě zabodává jako zuřivá vos. Zvednu se z postele, slabostí se mi podlomí nohy a sesunu se na zem.

„U bohů! Co je vám? Zavolám felčara,“ vykřikne služebná.

„Nikoho nevolej. Dojdi pro Sigrid.“ Zvednu se opět na nohy, aby přestala být hysterická. Stačí, že se tu hroutím já. Do zrcadla už se radši nepodívám. Jen co odejde, trochu se opláchnu v připraveném lavoru s vodou. To mi sice projasní myšlenky, ale ve stejnou chvíli nahrne žluč do krku. Především

když si žínkou oplachuju rozkrok, který bolestivě tepe a zároveň je vlhký, zrudnu hanbou.

Rozrazí se dveře. Tahle holka nikdy neklepe. „No potěš bohy!“ vyhrkne, když mě uvidí.

Potěšila jsem spíš démony, napadne mě smutně.

Sigrid je moje nejlepší přítelkyně a jediná, kdo se ke mně chová normálně, bez přehnané úcty. Všichni tolerují její výstřednost. A vlastně i já akceptuju její leckdy nevhodné chování k mé osobě.

Ke dvoru se dostala díky tomu, že mi zachránila život. Možná proto jí vše prochází. Oklepu se při vzpomínce na obrovská kopyta, která se řítily směrem ke mně a odvážnou mladou Sigrid. Neohroženě se postavila koni do cesty. Černý hřebec stál na zadních. Pěna mu létala od huby, skoro jako by ho posednul démon. Nikdo nechápal, jak mladá zrzavá dívka dokázala odvrátit tragédii. Pravdou ale bylo, že její zásluhou mě nestihla krutá smrt a král ji z vděčnosti jmenoval mou korunní společnicí.

„Anito, tak už mluv!“ vytrhne mě z úvah Sigrid. Sedne si vedle mě na postel a zírá na mě, jako bych snad měla třetí oko.

Když dovyprávím, zůstane koukat s pusou dokořán. Se svými ohnivými vlasy, pihami a světlým obličejem vypadá skoro rozkošně. Znepokojují mě jen její tmavě hnědé oči, které neustále soudí všechno a všechny v okolí. Její krása a záhadná minulost jsou nejspíš také důvodem, proč jí nadbíhá snad každý druhý muž v našem království. A to i přesto, že není urozeného původu a vlastně nikdo neví, odkud pochází.

„On měl dva...“ začne, ale rukou jí zakryju ústa.

„Přestaň Sigrid, ještě teď se mi z toho klepou kolena. a to je jediný, co tě zajímá?“ cítím se dotčeně.

„Jistěže ne, promiň, Anito.“

Neunikne mi ale její úšklebek.

„Co budeš dělat?“ zeptá se.

Jsem ráda, že mi věří. Protože já mám naopak docela pocit, že blázním.

„Nevím. Určitě to bude mít nějaké logické vysvětlení,“ povzdechnu si zničeně a roztřesenýma rukama si obléknu šaty. Spodnička, živůtek, to vše dělám automaticky. Nechám Sigrid, aby mě učesala. Sedím před zrcadlem a dívám se na své propadlé, ale stále jasně modré oči a světlé, skoro až stříbrné vlasy, ze kterých mi udělá slušivý drdol. Zarazím se.

„Co to děláš?“ ošiju se, když mě hladí po ramenou a podivně se jí lesknou oči.

„Říkala jsi, že tam byl Gabriel. Jaký je? Řekni mi o něm něco víc!“ Zní dychtivě.

„Jsi normální?“ Plesknou ji po ruce a najednou se její výraz vrátí do normálu. Přesto mě na chvíli napadne, že její zájem o Gabriela je přinejmenším zvláštní.

„Promiň, nějak jsem se nechala unést. Tak pojď, Anito, jídlo ti pomůže zapomenout na... noční můry.“ Chytne mě za ruku jako pokaždé a kráčí tak zvesela, že mě to skoro nutí zapomenout na hrůzy předešlé noci.

Cestou na snídani mlčíme. Já nemám sílu mluvit a Sigrid si polohlasně brouká nějakou melodii. Bolí mě celé tělo. Cítím

každý jeden dotek včerejší noci, která vlastně vůbec nebyla nocí, a s každým krokem je obtížnější popírat akt zneuctění. Hlavou mi víří vzpomínky na podivnou událost a pochybnosti o tom, co se vlastně stalo. Procházíme chodbami zdobenými vitrážemi, jimiž si ranní slunce hledá cestu do zámku. Vstoupíme do velkého sálu, kde už sedí otec u stolu a trpělivě čeká. Vedle něho stojí kapitán gardy Raven a tváří se nezúčastněně, ale je to jen zdání – případný útočník by neměl ani vteřinu, aby se o cokoliv pokusil.

Otec přejede pohledem moji bledou tvář a kývne hlavou vedle sebe. Obvykle sedím na konci stolu, jak si to žádá etiketa. Nikdy mě nepřestane udivovat, že nejmocnější muž země musí dodržovat pravidla dávno zemřelých vladařů, jako by si snad nemohl nastavit vlastní.

„Anito, musím ti něco vysvětlit, než odjedu.“ Podívá se na Sigrid, která si začne zcela nezřízeně cpát kuličky hroznového vína do pusy. Nic jí ale neřekne, což nechápu, když mě neustále poučuje o dobrých způsobech. Občas mám pocit, že má přítelkyně má na krále větší vliv, než by příslušelo obyčejné, neurozené dívce. „Všichni ven,“ přikáže potichu král, přesto jeho autorita způsobí, že se sloužící jako jeden muž seberou a odejdou.

Kapitán se cestou ven zastaví u Sigrid, ta chvíli otálí, ale pak si s povzdechem a protočením očí vezme celý trs vína a odtančí ven. Raven by nikdy nenechal otce s cizím člověkem, svou práci bere zodpovědně. U něj nemá ani Sigrid šanci.

„Zprávy z jihu jsou znepokojivé. V okolí Nardixie panují nepokoje, vyrazím to tam prověřit a případně ukázat Nardixanům, kdo je stále ještě jejich králem.“

Mlčím.

Povzdychne si. „Netuším, co se dnes v noci přesně stalo, ale nějakou představu mám.“

Nadechuju se, abych se zeptala, jak to může vědět, ale zarazí mě mávnutím ruky.

„Musíš pochopit jednu věc...“, trochu se ošije, jako by mu bylo nepříjemné o tom mluvit. „Netušil jsem, co svým slibem způsobím. Byli jsme na lovu, když se na celý les snesla mlha. Všichni mi radili, ať se vrátíme. A opravdu. Otočili jsme to. Jenže jak jsme jeli lesem, zahlédl jsem bílý záblesk. Okamžitě jsem pobídl koně. Ostatní na mě volali, ale poháněl jsem hřebce jako šílený, div si nezlámal nohy přes kořeny.“

Na chvíli se odmlčí a zadívá se z okna, za kterým slunce právě stoupá na obzor. „Měl jsem pocit...“ prokřupe si klouby na prstech.

To přímo nesnáším a trochu mě ten známý, a přesto odporný zvuk vyleká. Škubnu sebou, zatímco pokračuje: „... že jestli to zvíře nedostihnu, už nikdy nezažiju jediný záchvěv štěstí, nikdy můj život nebude jako dřív. Dojeli jsme na mýtinu. Muselo to trvat nějakou chvíli, kuň byl schvácený a byl skoro večer. A tam stál on. Bílý jednorožec.“

„Ale otče, jednorožci jsou jen v pohádkách,“ skočím mu nezdvořile do řeči.

„Nepřerušuj mě,“ zamračí se. „Vím, co jsem viděl. Byla to nádherná klisna. Srst jako by jí zářila, tak skvostně oslnivá a sněhobílá. Měl jsem co dělat, abych svého hřebce udržel na uzdě. A pak to přišlo. Ty myšlenky. Neodbytné, stupňující se, křičely a přikazovaly. Vzal jsem luk a šíp. Vystřelil jsem. Šíp změnil směr kousek od těla jednorožce a zasáhl zvíře, na němž jsem seděl, přímo do plece. Můj kůň zaryčel a vzepjal se na zadních. Spadl jsem stejně jako hřebec. Jeho naříkání mi drásalo duši na miliony kousků, ukrátil jsem mu trápení.“

Takhle smutného jsem otce ještě neviděla. Vrásky okolo šedých očí se mu za poslední dobu prohloubily, také zešedivěl a pod korunou má méně vlasů než dříve.

„Jednorožec zmizel. Místo něj se objevila žena. Jenže... Vypadala spíš jako... přízrak. Byla děsivá. Z očí barvy toho nejhlubšího močálu jí číselá zloba a nenávisť. *„Jak se opovažuješ, ty lidský červe?“* pronesla s takovým opovržením a záští, až mě navzdory chladné noci, která mezitím nastala, polilo horko.

„Vám lidem není nic svaté. Kácíte mé lesy, plačící stromy mě kousek po kousku okrádají o zdravý rozum. Lovíte nebohou zvěř jen pro zvrácené ukrácení dlouhé chvíle. Už stačilo. Bud'sbohem,“ usmála se hrůzostrašně a zmizela. Ulevilo se mi. Ale jen na chvíli. Došlo mi, že stojím po kolena v bažině. Kůň už se skoro celý propadl. Viděl jsem jen jeho bok a byl jsem věru rád za to, že jsem ho milosrdně usmrtil. Snažil jsem se zachránit, jenže s každým pohybem jsem se propadal hlouběji a hlouběji.“

Na chvíli přestane, napije se vína. Vypadá zlomeně. Díky jeho strhujícím vyprávěním jsem na okamžik zapomněla na všechno to utrpení, ale sotva otec utichne, projede mnou osten bolesti, který mě vrátí do reality. Ačkoliv to nikdy nedělám, zavdám si po ránu půl kalichu vína, aby otupilo útrapy. Především však pocít zradu.

„Pomalu jsem se loučil se životem. Měsíc svítil tak jasně, že osvětloval takřka kouzelnou mytinu, která jako by se vysmívala mému brzkému konci. Pak jsem ho spatřil. Cizí muž. Vypadal jako člen královské gardy, ale číselo z něj cosi zlého, pravěkého. Napadlo mě, že to snad ani není člověk. Když promluvil, okamžitě mi to došlo. To jeho hlas mě ponoukal vystřelit na jednorožce. Netuším, kde se ta myšlenka vzala. Ale když se na tváři objevil ďábelský úsměv, věděl jsem, že to je jeho práce. Představil se jako Asmodeus,“ pohlédne na mě ztrápeně. „Řekl mi, že mě může zachránit a vyvést z lesa. A že chce jen takovou drobnou službičku. Cestou domů prý potkám někoho v nesnázích. Chtěl, abych mu slíbil, že mu nechám to, co ta osoba bude chtít zavrhnout. Znělo to jako nesmysl. Od utonutí mě dělilo jen pár centimetrů. Souhlasil jsem.“

Nemusí mluvit dál. Asmodeovi slíbil mě. Ten příběh, co za tím stojí, znám nazpaměť. Cestou z lovu otec potkal princeznu z vedlejšího království, kterou si měl vzít. Na zámek přijeli spolu v jejím kočáře. Po roce jsem se narodila já. Něco však bylo špatně. Matka mě nenáviděla a pokusila se mě nejednou zabít. Potom, co se mě poprvé snažila udusit polštářem, jí otec

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pod křídly zakázané touhy.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.